

OPERA

HATTSTUGAN

Text: Elsa Beskow. Musik: Malin Hülphers Regi: Rolf Christianson.

Arkitekturmuseet

Scenografi: Lasse E Jonsson. Kostym: Carina Ericsson. Medv: Anna Larsdotter Persson, Rolf Christianson, Camilla Lundstedt, Jan Löfgren, Fredrik Strid, kvintett från Stockholms Läns Blåsarsymfoniker

Idén är lika enkel och genialisk som själva utförandet: ta Elsa Beskows mest älskade och dramaturgiskt mest genomförda bok, bygg ett scenrum som låter barnen bli medaktörer i sagan, och flika in små sånger mellan versraderna där barnen hjälper till med rimmen.

Simsalabim, så har vi gjort en barnopera – eller rättare sagt, Malin Hülphers har musikaliserat och ställt en miniklassiker på scen till glädje för både stora och små. Och visst är det så att Hattstugan hör hemma på Arkitekturmuseet – för är inte själva stugan ett stycke sagolikt surrealistisk arkitektur?

Perfekt är symmetrin i den lilla ensemblen, med lika många sångare som musiker. Blåsarkvintetten är kostymerad i vitt, och smälter in i den målade fondens skog av ängsull, medan hela tomteskaran levandegör Beskows illustrationer. Gemytliga Tomtefar (Rolf Christianson, som också dubblar som regissör) har fagotten som sitt signaturinstrument, rara Tomtemor (Anna Larsdotter Persson) ror över sjön till en trallande barcarole-rytm, medan barnens (Camilla Lundstedt, Jan Löfgren och Fredrik Strid) ystra lekar presenteras med en terzett i ojämn 5-takt.

Och när hela stugan rasat ihop efter branden ger detta upphov till en slokande a cappella-kvintett, avlöst av febril återuppbyggnad på scen och i orkestern. Musikaliskt sett är Hattstugan också något av en nostalgitripp – en resa tillbaka till Dag Wirén-land och den franskdoftande klangvärld som blåskvintetten signalerar. En målade modernism som är lättsjungen och fri från svårgripbar ironi – utan att kännas tillrättalagd.

Att Elsa Beskows sagovärld är teatralt tacksam har framförallt Pär Isbergs koreografiska adaptation av Nötknäpparen visat, medan Lucas Svenssons mer ironiska blick på Petter och Lotta i mitt tycke inte riktigt lyckades fånga den unga fantasin. Men det är omöjligt för en vuxen att

inte kapitulera för Malin Hülphers folkhemsnostalgiska moralitet – lika omöjligt som det är för de minsta att inte dras in i den enkla dramatiken.

Vad händer när barnen blir lämnade ensamma, och lusten att göra mamma glad gör att leken går överstyr? Blir det då ingen... honungskaka, som minsta tomtebarnet (Fredrik Strid) så hoppfullt trånar efter när han trycker sig intill mammas barm? Jodå – det blir honungskaka, förlåtelse och ett riktigt lyckligt slut. Inte minst för tron på barnoperans oanade möjligheter.

Feb 2009

SOFIA NYBLOM

kultur@svd.se